

VIII.

Betænkning

over

Forflag til Lov om Snekastning.

(Udgiven af Landstingets Udvalg den 9de December 1889.)

Det Udvalg, som Landstinget i forrige Samling nedsatte for at afgive Betænkning over et ved privat Initiativ i Thinget indbragt Forflag til Lov angaaende Ansættelse til Snekastning efter Hartkorn, saae sig ikke istand til at afgive en endelig Betænkning inden Samlingens Slutning. Det maatte indskrænke sig til i den Erklæring, der findes i Rigsdagstidenden for forrige Samling, Tillæg B, Spalte 2177—2182, at gøre Thinget bekendt med, at der i Udvalget fandtes modsatte Ansættelser om, hvorledes man uden at komme i Strid med Grundfæstningerne i den gjældende Lovgivning kunde hæve den Ulighed i Fordelingen af Snekastning efter Hartkorn, som fra alle Sider erkjendtes at være tilstede, samt at henstille til Snderigsministeren at tage under Overveielse, om denne Ulighed rettest burde hæves ved en særlig Lov eller ved en Revision af Snekastningslovgivningen i sin Helhed.

Nærværende Udvalg kan kun paastjønne, at Snderigsministeren ved at fremsætte det foreliggende Lovforflag har valgt det sidste Alternativ. Reglementet af 20de December 1799, der endnu er den gjældende Hovedlov

om Snekastningen, er i Virkeligheden saa mangelfuldt og forældet, at det snarest maa forundre, at det ikke for længe siden er blevet afløst af nye Bestemmelser. Det angaar alene Snekastningen paa Landeveiene, men har ganske undladt at tage Hensyn til Biveiene, paa hvilke Administrationen senere ved Hjælp af en temmelig tvivlsom Analogi har gjort det anvendeligt med visse Væmpelser. Det er givet paa en Tid, da Landkommunerne endnu ikke eksisterede som saadanne, og har derfor ikke kunnet gjøre Snekastningen til et kommunalt Pligtarbejde, hvad den efter den senere Tids Udvikling af Kommunalvæsenet vistnok fuldt ud egner sig til at være. Efter Reglementet er derimod hele Ordningen af og Opfyndet med Snekastningsarbeidet et Dyrighedsanliggende og Arbeidet selv et Hoveri, der til det Almindeliges og fælles Nytte er paalagt enhver Gaard- og Husbeboer indenfor en vis Afstand fra Veien og fordeles mellem dem hovedsagelig efter hele og halve Gaarde, ligesom Tilfældet var med Naturalhoveriet.

I denne forældede Ordning er der vel senere ved Sædvane og Lov foretaget forskellige Ændringer; men da disse tildels